

παράδειγματος χάριν, παρὰ νὰ τὰς ἀκούωσι φιλο-
λογούσας.

Ἰδοὺ ἀποφθέγματα τινὰ περὶ τῶν γυναικῶν·

α Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ φύλαξ τῆς ἀθωότητος τῶν
γυναικῶν, μὴ ἐπιτρέπουσα αὐταῖς τὴν ἀργίαν· πρῶ-
ται δὲ ὅλου τοῦ ἔτους ὥς ἀρχῶνται τοῦ ἔργου, καὶ
τελευταῖαι ὥς ἀναπαύονται.

» Ἡ κόρη πρέπει νὰ ᾔηται πάντοτε πλησίον τῆς
μητρός της ὅπως καὶ ἡ σκιά ταύτης. Αἱ κενόσπουδοι
ἀναγνώσεις καὶ αἱ ἐρωτοτροπίαί εἰναι τόσῳ μᾶλλον
ἐπικίνδυνοι, καθόσον οἱ νέοι ἐπιδίδονται ἐνθερμότε-
ρον εἰς αὐτάς.

» Ἡ σιωπὴ, ἡ σεμνότης, ἡ πραότης καὶ ἡ συ-
στολή εἶναι οἱ ἀληθεῖς στολισμοὶ τοῦ κάλλους· ἡ εὐ-
πείθεια, ἡ ὑπομονή, ἡ φιλοπονία, τὸ πρὸς τοὺς γο-
νεῖς σέβας καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἀγάπη μιᾶς
νέας, εἶναι τὰ μεγαλεῖτερα στηρίγματα τῆς ὑπαλή-
ψεως της.

» Εἰς ὁποίαν πάλην καὶ εἰς ὁποῖον ἀγῶνα ὑπο-
βάλλεται ἡ φιλαυτία τῆς γυναικὸς, ὁπόταν πρόκει-
ται νὰ κύβη τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θέλησιν τῆς πεν-
θερᾶς, ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν γυναικαδέλφην.
Ἀλλὰ καὶ πόσον γλυκὺ τὸ ν' ἀγαπᾶται τις παρ' ὅ-
λου τοῦ κόσμου!

» Ἡ φρόνιμος γυνὴ οὐδὲν τῶν ἀφαιρώντων τὴν
οἰκονομίαν τῆς οἰκίας της θεωρεῖ ἀνάξιον αὐτῆς. Καὶ
ὕφαινει καὶ ῥάπτει, καὶ φροντίζει περὶ καθαρότη-
τος, καὶ καύχημά της θεωρεῖ νὰ ὑπηρετῇ τὸν σύ-
ζυγόν της καὶ νὰ παρασκευάζῃ τὸ γεῦμά του!

Ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐφαρμόζονται τοιαῦτα γνωμικά,
βεβαίως δὲν εἶναι βάρβαρος ὅπως διασύρεται σή-
μερον. Εἰς ὅλα τὰ ἀπολίτιστα ἔθνη αἱ θυγατέρες
εἶναι δοῦλαι ἢ μᾶλλον ἀνδράποδοι τῶν ἰδίων πα-
τέρων, οἵτινες ἀποφασίζουσι τυραννικῶς περὶ τῆς
τύχης αὐτῶν. Εἰς τὴν Κίνα ὅμως ἄλλως ἔχει τὸ
πρᾶγμα. Καὶ μὲν ἀπαίτεται, ὡς εἰκός, ἡ συγκα-
τάθεσις τῶν γονέων ὅσας προέκειται νὰ ὑπανδρευθῇ
ἡ νέα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκούουσι τὴν γνώμην ταύ-
της καὶ συμβουλεύονται τὴν κλίσιν της ἵνα μὴ ἀπο-
φανθέντες δεσποτικῶς, καταστήσωσιν αὐτὴν δυστυ-
χῇ. Ὑποθέτομεν ἄρα ὅτι αἱ νέαι λαμβάνουσιν ἀγω-
γὴν συνετὴν, καθοδηγοῦσαν αὐτάς εἰς τὸ καθήκον
καὶ τὸ ἀληθές συμφέρον.

Ἰδοὺ δὲ καὶ πῶς τελοῦνται ἐν Κίνᾳ τὰ τοῦ γάμου.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—ooo—

Εἰ μὲν ἦν μαθεῖν ἂν δεῖ παθεῖν
Καὶ μὴ παθεῖν, καλὸν ἦν τὸ μαθεῖν·

Εἰ δὲ δεῖ παθεῖν ἂν δεῖ μαθεῖν,
Τί δεῖ μαθεῖν; παθεῖν γὰρ χρή·

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἄν ᾔην δυνατόν νὰ μάθω
Ὅσα πρέπει καὶ νὰ πάθω,
Χωρὶς ὅμως νὰ τὰ πάθω,
Καλὸν ἦτον νὰ τὰ μάθω.

Πλὴν ἂν πρέπει νὰ τὰ πάθω
Διότι πρέπει νὰ τὰ μάθω,
Τίς ἢ χρεῖα νὰ τὰ μάθω
Ἀφοῦ πρέπει νὰ τὰ πάθω;

Ζάκυνθος. Κατὰ Δεκέμβριον, 1857.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΟΡΑΗ.

(Ἰδὲ φυλλ. 182 καὶ 183.)

Τιμιώτατε κύριε Τουμπάζη

Ἡ παροῦσά μου ἐπιστολὴ θέλει σοῦ ἐγγχειρισθῇ
ἀπὸ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον, ἢ ἐντάμα καὶ τοὺς δύο μου
φίλους, κυρίους Πίγκολον καὶ Κανέλλον, νέους στο-
λισμένους μὲ παιδείαν, καὶ τῆς παιδείας τὴν πολὺ
χρησιμωτέραν φρόνησιν, καὶ προθύμους νὰ μεταχει-
ρισθῶσι καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν παιδείαν των εἰς
τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶνας. Σὲ γράφω, ὅχι διὰ
νὰ τοὺς συστήσω (ἐπειδὴ χρεῖαν συστάσεως δὲν ἔ-
χουν), ἀλλὰ διὰ νὰ σοῦ τοὺς γνωρίσω, καὶ νὰ τοὺς
κάμω διὰ μέσου σου καὶ εἰς τοὺς ἄλλους γνωστούς.
Πλείοντα δὲν ἔχω δύναμιν νὰ σε γράψω. Βλέπεις
ὅτι οὐδ' ὀλίγους στίχους μὲ συγχωρεῖ τὸ βαθύ μου
γῆρας νὰ χαράξω, χωρὶς νὰ τοὺς ἀσχημίσω μὲ σφάλ-
ματα τῆς μνήμης μου (*). Σ' εὐχομαι ἀπὸ ψυχῆς
τὸ γῆράς μου χωρὶς τὰ σφάλματά του!

Τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ μοῦ ἐζήτησες ἐπιστολὴν
διὰ τοῦ κυρίου Γλαράκη, ἔμαθα ὅτι τὴν ἔλαβες.

Ἐκ Παρισίων, 5 Ἰουνίου, 1822.

Εἰς τὰς προσταγὰς σου πρόθυμος ὃ

Α. ΚΟΡΑΗΣ.

Πρὸς τὸν κύριον * * * Τουμπάζην
Εἰς Ἰδραν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Τοῦ φυλλαδίου ΡΠΔ'.

Σελ. 367 — στήλ. α. — στίχ. 5 — γρ. Ἰπ-
πότην Πινδεμόντην. Σελ. 368 — στήλ. α. — στ.
26 — γρ. τῆς παραχωρητάσης τὴν . . . Σελ. 369 —
στήλ. α. — στίχ. 37 — γρ. Ἰπ. Γεραρδίνην —
καὶ στίχ. 54 — γρ. τῶν τελευταίων.

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Σφάλματα ἐννοεῖ λέξιν τινὰ τὴν ὁποίαν γρά-
ψας μετὰ τὸ « τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶνας, » εἰσεγενέσθαι.